

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 3 marca 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione – Włochy) – Presidenza del Consiglio dei Ministri i in./UK i in.

(Sprawa C-590/20) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Koordynacja przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych dotyczących zawodu lekarza – Dyrektywy 75/363/EWG i 82/76/EWG – Szkolenie specjalizacyjne lekarzy – Odpowiednie wynagrodzenie – Zastosowanie dyrektywy 82/76/EWG do szkoleń rozpoczętych przed datą jej wejścia w życie i kontynuowanych po dacie upływu terminu transpozycji]

(2022/C 165/21)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte suprema di cassazione

Strony w postępowaniu głównym

Wnoszący kasację: Presidenza del Consiglio dei Ministri i in.

Druga strona postępowania: UK i in.

Sentencja

Wykładni art. 2 ust. 1 lit. c), art. 3 ust. 1 i 2 oraz załącznika do dyrektywy Rady 75/363/EWG z dnia 16 czerwca 1975 r. dotyczącej koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych w zakresie działalności lekarzy, w brzmieniu zmienionym dyrektywą Rady 82/76/EWG z dnia 26 stycznia 1982 r., należy dokonywać w ten sposób, że za każdy okres szkolenia specjalizacyjnego lekarzy, zarówno w pełnym, jak i w niepełnym wymiarze godzin, rozpoczętego przed wejściem w życie dyrektywy 82/76 w dniu 29 stycznia 1982 r. i kontynuowanego po upływie terminu transpozycji tej dyrektywy w dniu 1 stycznia 1983 r. odbywający to szkolenie lekarze są uprawnieni od dnia 1 stycznia 1983 r. do końca okresu szkolenia do odpowiedniego wynagrodzenia w rozumieniu tego załącznika, pod warunkiem że omawiane szkolenie dotyczyło specjalizacji lekarskich wspólnych dla wszystkich państw członkowskich albo dla dwóch lub kilku spośród nich oraz wymienionych w art. 5 lub 7 dyrektywy Rady 75/362/EWG z dnia 16 czerwca 1975 r. w sprawie wzajemnego uznawania dyplomów, świadectw i innych dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji w dziedzinie medycyny, łącznie ze środkami ułatwiającymi skuteczne korzystanie z prawa przedsiębiorczości i swobody świadczenia usług

⁽¹⁾ Data złożenia: 10.11.2020.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 24 lutego 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supremo Tribunal Administrativo – Portugalia) – Suzlon Wind Energy Portugal – Energia Eólica Unipessoal, Lda/Autoridade Tributária e Aduaneira

(Sprawa C-605/20) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Podatki – Podatek od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuł 2 ust. 1 lit. c) – Zastosowanie ratione temporis – Świadczenia podlegające opodatkowaniu VAT – Odpłatne świadczenie usług – Kryteria – Stosunki wewnątrz grupy – Świadczenie polegające na naprawie lub wymianie części turbin wiatrowych w ramach gwarancji oraz na sporządzaniu sprawozdań dotyczących niezgodności – Noty obciążeniowe wystawione przez usługodawcę bez wzmianki dotyczącej VAT – Odliczenie przez usługodawcę VAT obciążającego towary i usługi, które zostały mu zafakturowane przez jego podwykonawców z tytułu tych samych świadczeń]

(2022/C 165/22)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Supremo Tribunal Administrativo

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca środek odwoławczy: Suzlon Wind Energy Portugal – Energia Eólica Unipessoal, Lda

Druga strona postępowania: Autoridade Tributária e Aduaneira

Sentencja

Artykuł 2 ust. 1 lit. c) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że transakcje, które wpisują się w ramy umowne identyfikujące dostawcę usług, nabywcę tych usług oraz charakter odnośnych usług, należycie zaksięgowane przez podatnika, które zostały opatrzone tytułem potwierdzającym ich charakter jako usług i które doprowadziły do otrzymania przez usługodawcę wynagrodzenia stanowiącego rzeczywiste odzwierciedlenie wartości owych usług w formie not obciążeniowych, stanowią odpłatne świadczenie usług w rozumieniu tego przepisu, niezależnie od ewentualnego braku zysku po stronie podatnika z jednej strony oraz istnienia gwarancji udzielonej na towary będące przedmiotem tych usług z drugiej strony.

(¹) Dz.U. C 44 z 8.2.2021

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 24 lutego 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour d'appel de Liège – Belgia) – Pharmacie populaire – La Sauvegarde SCRL/État belge (C-52/21), Pharma Santé – Réseau Solidaris SCRL/État belge (C-53/21)

(Sprawy połączone C-52/21 i 53/21) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Swoboda świadczenia usług – Artykuł 56 TFUE – Ograniczenia – Przepisy podatkowe – Podatek dochodowy od osób prawnych – Obowiązek sporządzania i przekazywania organom podatkowym przez usługobiorców dokumentów potwierdzających dotyczących kwot wskazanych na fakturach wystawionych przez usługodawców mających siedzibę w innym państwie członkowskim – Brak takiego obowiązku w odniesieniu do usług świadczonych w obrębie tylko jednego państwa – Względy uzasadniające – Skuteczność kontroli podatkowych – Proporcjonalność]

(2022/C 165/23)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour d'appel de Liège

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Pharmacie populaire – La Sauvegarde SCRL (C-52/21), Pharma Santé – Réseau Solidaris SCRL (C-53/21)

Strona przeciwna: État belge (C-52/21 i C-53/21)

Sentencja

Artykuł 56 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie obowiązywaniu przepisów państwa członkowskiego wymagających od spółek mających siedzibę na terytorium tego państwa składania organom podatkowym deklaracji dotyczących płatności za usługi nabyte od usługodawców mających siedzibę w innym państwie członkowskim, w którym podlegają oni zarówno przepisom dotyczącym rachunkowości przedsiębiorstw, jak i obowiązkowi wystawiania faktur zgodnie z przepisami dotyczącymi podatku od wartości dodanej, pod rygorem dodatkowego obciążenia podatkiem dochodowym od osób prawnych wynoszącego 50 % lub 100 % wartości tych usług, podczas gdy zgodnie z praktyką administracyjną w tym pierwszym państwie członkowskim nie ma równoważnego obowiązku, w przypadku gdy takie usługi świadczą usługodawcy mający siedzibę na jego terytorium.

(¹) Dz.U. C 128 z 12.4.2021.